
Grace

„Nemôžeš byť tehotná,“ vyhrkla som. Lenže keď som sa naciahla a dotkla som sa Nevinho obliateho brucha, vedela som, že je. Už dosť dlho. Pupok mala zarovnaný so zvyškom brucha, prsia naliate. Nepochybovala som, že ak by som sa pozrela pod nemocničnú blúzku, boli by na nich modrofialové žilky. „Ako... ako dlho?“

Neva sa začervenala. „Tridsať týždňov.“

„Tridsať...“ Zavrela som oči, potom som ich znova otvorila v snahe spracovať tú informáciu. „Tridsať týždňov?“

To nebolo možné. Vyzerala sviežo, nemala vyrážky a nezdalo sa, že by bola opuchnutá. Zápästia mala stále tenučké. Aj v tvári bola chudá. Okrem bruška som nebadala nijaké príznaky tehotenstva, tobôž nie tretieho trimestra. Nemohla som tomu uveriť. „Veď... máš polycystické vaječníky!“

„To neznamená, že nemôžem otehotnieť,“ oponovala Neva. „Iba je to trochu menej pravdepodobné.“

Samozrejme, to som vedela aj ja, ale vtedy som to celé nedokázala pochopiť. Moja dcéra čakala dieťa. Bola som pôrodná asistentka. Ako je možné, že som na to neprišla?

Zo stola kvapkala voda rovno na Nevine nohy. Hľadela na ňu, akoby vodu ešte nikdy nevidela. „Starká, na stole sa urobila škvrny,“ povedala pomaly. „Máš papierové utierky?“

Zadávala som sa na dcéru. „Papierové utierky?“

„Pôjdem po ne,“ zareagovala mama. „Grace, choď s Nevou do obývačky. Uvarím čaj.“

Kráčala som za Nevou. Poriadne som si ju prezrela. Všimla som si jej knísavú chôdzu. Nerozumela som, ako mi to predtým mohlo ujsť. Keď si sadla na pohovku, uvedomila som si, aká je bledá. Mala takmer priesvitnú, úplne svetlú pokožku. Priam som videla, ako jej pod ňou prúdi krv. Kým bola malá, jej pokožku sme starostlivo chránili. V lete som dávala pozor, aby neostal odhalený čo i len kúsok, hoci by som ju inštinktívne najradšej nechala pobežovať nahú. No pri pohľade na jej dokonale alabastrovú pleť bez jedinej pehy som musela uznať, že to stálo za to. Uhladila si gaštanovohnedý chvost. Vlasy mala husté a lesklé, ďalší príznak, ktorý unikol mojej pozornosti.

„Prepáč,“ začala. „Chcela som ti to oznámiť už skôr, ale chvíľu mi trvalo, kým som si na tú predstavu zvykla. Nevie o tom nik okrem Susan. Aj to iba preto, lebo ma vyšetroje v rámci prenatalnej starostlivosti.“

Prikývla som, akoby bolo úplne v poriadku tajiť tehotenstvo až do tridsiateho týždňa. Hoci na druhej strane, to bola celá Neva. Raz, keď ešte chodila na základnú, pri bráne školy sa mi pozdravila jej učiteľka a zaujímalo ju, prečo som neprišla na žiacke vystúpenie *Zlatovláska a tri medvede*. Neva

hrala jedného z medvedíkov. Hneď som od svojej dcéry vyzvedala, ako je možné, že mi nič nepovedala. „Chcela som,“ odvetila prsto.

„Nuž... určite by si sa ma rada na niečo opýtala,“ poznamenala Neva. „Tak spust’.“

V mysli mi začali víriť otázky. Prečo sa nám s tým nezverila skôr? Má dobrú prenatalnú starostlivosť? Zvažuje pôrod doma? Dozvedela som sa to ako posledná? Jedna však predsa rezonovala viac než ostatné, a tak som ju musela položiť prvú.

„Kto je otcom?“

Niečo na jej výraze ma upútalo. Akoby sa predou mnou uzavrela. Nebola to ťažká otázka. Veď ma vyzvala, aby som sa spýtala, čo chcem vedieť. Zaváhala a potom sklonila hlavu. „Nijaký otec nie je.“

Zažmurkala som. „Teda... nevieš, kto ním je?“

„Nie,“ vyhlásila Neva dôrazne. „Myslím tým, že... o dieťa sa budem starať sama. Takže prakticky nemá otca. Som tu len ja.“

Na stolíku zarachotila tácka. Pozrela som sa na mamu. Ak to počula, určite zareaguje.

„Viem, že to je šok,“ ozvala sa Neva. „Aj mňa to prekvapilo. Najmä keď...“

„... dieťa nemá otca?“ Nechcela som, aby to znelo, akoby som ju odsudzovala, ale asi to tak vyzeralo. Nemohla som si pomôcť. Bola by som radšej, keby nám povedala, že nevie, čie to dieťa je. Ako môže tvrdiť, že nemá otca? Jedine že by... „Čiže je od darcu?“

„Nie,“ odvetila. „Nijaký darca spermií. No ak sa ti to páči viac, môžeme ho tak brať, keďže tým sa jeho úloha skončila.“

„Počkaj...“

„Tak tomu hovorím novinky,“ podotkla mama a naliala čaj. „Ako sa cítiš, zlatko?“

Do Nevinej tváre sa začala vracat' farba. „Asi... nadšená. Trošku smutná, že na to budem sama.“

„Nebudeš sama, zlatko,“ namietla mama a podala mi šálku s čajom.

„Samozrejme, že nie,“ pripojila som sa. „Ak to dáš vedieť otcovi, možno sa na tom bude chcieť podieľať. Také veci sa stávajú. Keby nechcel, nech ide do pekla! S tvojím otcom spravíme všetko, čo bude treba.“

„Ďakujem, Grace. Ako som však vrela...“

Buchla som šálkou o stôl, až sa trocha čaju vylialo na taniere. „Neva, pred nami nemusíš mať tajnosti. Zlatko, naozaj mi je jedno, kto je otcom. Je to predsa moje vnúča. To bábätko budeme zahŕňať láskou, hoci bude vyrastať bez neho. No aspoň nám prezrad', kto to je.“

Neva mlčala. Vzдорovito sa na mňa pozrela. Bolo mi jasné, že táto téma je uzavretá. Napriek údivu a úzkosti, ktoré som cítila, ma zaplavil aj akýsi pozitívny adrenalín. Začalo sa to v oblasti hrudníka a pokračovalo to do celého tela, ako keď sa zmrzlina rozplynie po horúcom pudingu. Neva taká nebola. Nikdy sa nedostala do problémov, teda aspoň do ničoho, čo by stálo za reč. Vždy rada čítala, takže na jej pubertu som sa tešila. Myslela som si, že sa bude hľadať a predvedie sa. Puberta však prešla bez problémov, a keď mala dva desať, bolo to ešte horšie. Veľa študovala a potom nasledovala mňa a mamu v našom povolání, pričom nás rýchlo prekonala – v skúsenostiach aj v úspechu. Teraz, v dvadsiatich deviatich, sa rozhodla rebelovať. Nuž a ja, hoci som

zúfalo túžila vedieť, kto je otcom jej dieťaťa, som bola plná nadšenia.

„Som unavená,“ vyhlásila. „Môžeme si pohovoriť zajtra?“ Neva sa pomaly postavila a odlepila si od pokožky mokré tričko, ale hneď sa prilepilo naspäť. „Večera bola skvelá. Zajtra vám zavolám.“

„Počkaj!“ Vyskočila som. Nevedela som, čo mám povedať, no nemohla som ju nechať odísť. „Nechceš... si otvoriť ten darček?“

Zastala v klenutom priechode, ktorý viedol na chodbu. „Aha. Hm... áno. Prepáč.“

Prebehla som okolo nej do jedálne a vrátila som sa so škatuľkou. Strčila som jej ju do rúk. „Môžeš ho rozbaľiť.“ Odtiahla som ruky od darčeka. „Nechám to na teba, sľubujem.“

Opatrne otvorila škatuľku a obrátila ju. Do dlane jej vypadol strieborný rámik.

Bola to stará snímka z čias, keď sa ešte fotky robili menšie a na rohoch oblejšie. Mama na nej sedela na verande v prútenom záhradnom kresle a prešedivené vlasy mala zopnuté do drdola. V popredí som čupela ja a predou mnou štvor- alebo päťročná Neva. Lem sukne som mala vytiahnutý a skrývala som sa zaň, zatiaľ čo Neva – vážna už ako dieťa – popudene hľadela na svoju starú mamu. Fotografiu som našla, keď som si prezerala album, a hoci Neva nechcela nijaké darčeky, myslela som si, že by ju mohla potešiť.

Usmiala sa. „Kto to fotil?“ opýtala sa a stále upierala zrak na fotku.

„Asi tvoj otec. Páči sa ti?“

Pozorne som ju sledovala. Nemala slzy v očiach, ale zračili sa v nich emócie. *Že by sa mi konečne podarilo dať dcére pekný darček?*

„Veľmi, Grace,“ odvetila a pozrela na mňa. „Prepáč. Viem, že tá to prekvapilo. Potrebujem len trochu času. V poriadku?“

Ako som mala zareagovať? Ak odo mňa chcela, aby som sa zmierila s tým, že dieťa bude vychovávať sama, tak to nebolo v poriadku. V živote som nepočula nič, čo by bolo menej v poriadku.

„Samozrejme, zlatko,“ vyliezlo zo mňa. „Ako povieš.“

Keď som dorazila pred dom a videla som, že v spálni sa ešte svieti, potešila som sa. Tušila som, že nezaspím, ak zo seba nedostanem, čo som sa dnes dozvedela. Zamkla som predný vchod, vyzula som sa a ponáhľala som sa do spálne. Len čo som skrútila guľatú kľučku, svetlo zhaslo.

„Miláčik?“ Vošla som do tmavej miestnosti a zasvietila som. „Vstávaj. Neuveríš, čo sa stalo.“

Robert zo seba vydal čosi ako dlhé hm, no oči mal stále zavreté.

Strčila som doňho. „Rob, musím ti niečo povedať.“

„Porozprávame sa ráno,“ zamrmlal a hneď sa otočil na druhý bok.

„Neva je tehotná,“ vyhrkla som.

Chvíľu bolo ticho, potom sa prevrátil na chrbát a nakoniec otvoril oči.

„Je v šiestom mesiaci,“ pokračovala som. „S mamou sme na to prišli náhodou, keď sa na stole rozliala voda a stiekla jej na blúzku, takže to už nemohla skrýť.“

Čakala som, kým to Robert spracuje a bude chcieť vedieť viac. Alebo aspoň ukáže, ako ho to prekvapilo. Jeho reakcie však boli trochu pomalšie. Rozvážne. Kedysi som práve to na ňom zbožňovala. Teraz by som mu najradšej jednu vrazila.

„Kto je otcom?“ opýtal sa.

„Tvrдила, že nijaký nie je.“

Napriek úzkosti, ktorá ma opantávala, sa mi trochu uľavilo. Keď si Robert sadol a načiahol sa za okuliarmi na stoličku, uľavilo sa mi ešte väčšmi. Vedela som, že už mi venuje pozornosť.

„Čo to má, dopekla, znamenať?“ vybuchol.

„Netuším, ale presne tak to povedala. Vraj nijaký otec nie je.“

„Vari to bolo nepoškrvené počatie?“

„Ktovie. Nech už to je, ako chce, odmieta o tom hovoriť. Čím viac som na ňu tlačila...“

„Tým viac sa uzavrela, chápem.“ Povzdychol si a zamyslel sa. „Zbytočne budeme špekulovať. Ráno jej zavolám a zistím, ako to je.“ Zložil si okuliare a dal ich naspäť na stolík. „Prečo si neľahneš spať, drahá?“

Zhasol a nechal ma potme. Nepredpokladala som, že vďaka jeho telefonátu dostaneme odpovede, ktoré sme chceli, hoci v kútiku duše som v to verila. Neva sa často zdôverovala otcovi. Možno práve preto, aby ma nahnevala. Nech už to bolo akokoľvek, dúfala som, že mu to prezradí. Musela som odhaliť, s kým čaká dieťa. Čím skôr, tým lepšie.

Nemala som čo robiť, a tak som sa postavila a vyzliekla som si šaty aj spodnú bielizeň. Bola som však priveľmi rozrušená, aby som zaspala. Zo skúsenosti som vedela, že tak ne-

skoro v noci ma dokáže upokojiť iba jedna vec. Odhrnula som prikrývku a ľahla som si na manželovu stranu postele. Mal drsnú teplú pokožku. Pritisla som sa k nemu.

„Grace,“ ozval sa, no umlčala som ho bozkom a prevrátila som ho na chrbát.

„Len pekne lež.“

Pomaly som mu prešla po cestičke striebriстых chĺpkov a presúvala som sa nižšie. Pred tým, ako šiel do postele, sa osprchoval. Na jeho pokožke som cítila mydlo a chcela som ho ešte viac. Potrebovala som jeho blízkosť. Potrebovala som, aby po mne niekto túžil. Bolo mi jasné, že od svojho ospalého manžela nemôžem chcieť veľa, ale vedela som, ako ho presvedčiť. Dostala som sa až k jeho pupku, keď ma chytil za plecía.

„Ráno musím ísť do práce, Grace. Úprimne povedané, po tých novinkách som tiež trochu rozladený.“ Potiahol ma hore a pritisol si ma k hrudi. „Prečo sa nepokúsiš zaspáť? Dnes je spln – určite niekto začne rodiť. Oddýchni si trochu, kým zazvoní telefón.“

Rozprával pokojným hlasom, ktorý neodrážal ani najmenší náznak túžby. Ako keď sa pán prihovára svojmu psovi. *Už nijaké prines, Rexo.* Podobné odmietnutia sa v poslednom čase opakovali čoraz častejšie. Náhla bolesť hlavy, stíšené dýchanie, len čo som vklzla do postele. Tentoraz to však bolo neskrývané odmietnutie. Koľko ráz som sedela v knižnom klube a počúvala, ako sa kamarátky sťažujú, že ich muži stále chcú iba sex, sex a sex? Ak pristali, boli to len tri minúty v misionárskej polohe, nijaká predohra, nijaký orálny sex. Ja som bola ochotná robiť so svojím manželom všetko a... bola som vari taká odporná? Kedysi som mu pripadala neodolateľná.